

До край отъ менъ ся скрѣла!

Дор' на небето бѣше ты,
О ясно мой свѣтило!

Пріятны бѣхъ ми мечты

И всичко бѣ ми мило.

10

На нощь-та си ясенъ мѣсець,
На деньтъ си свѣтина,
Като твой-та хубость, пиле,
Нѣма друга ни една.

Ангель ли си отъ небето,
Че на хубость си сама,
На женѣтъ си корона
И царица и мома.

Първо-й първо кат'тя видѣхъ,
Въ огньъ пламнѣхъ сиромашъ,
Отъ тогази и до сега
Дѣ съмъ какъ съмъ непознахъ.

Съ тебъ сънувамъ, съ тебъ бынувамъ
И въздышамъ отъ сѣрдце,
Тебе мыслижъ, тебе дѣрижъ,
Теб' простирамъ азъ рѣцѣ.

И въ смъртьтъ си, душо мила,
И на гробнѣтъ врата,
Накъ твоею сладко име
Щѣ да шепнѣ съсъ уста.